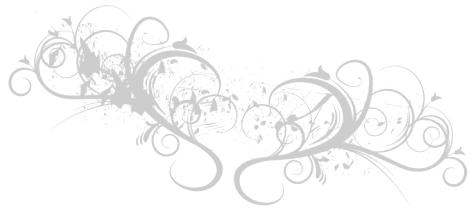

KAI MEYER
ARCADIA
se trezește

*

 EDITURA
NICART

E l mârâi din gâtlej, își plecă fruntea, se lăsă în jos
pe labele din față, șuieră, îmi arătă coama lui roșie
și dinții lui galbeni.

Și fiecare lovitură a limbii lui îmi rupea câte un
strat de piele, unul după altul, toate straturile de
piele din lume, și ceea ce a rămas a fost sclipirea unui
păr strălucitor. Cerceii mei s-au prefăcut din nou în
apă și-mi curgeau încet pe umeri; mi-am scuturat
picurii din blana mea superbă.

Mireasa tigrului,
de Angela Carter

Ultimul capitol

- Între-o zi, spuse ea, o să prind visele întocmai ca pe fluturi.
- Și apoi? întrebă el.
- O să le așez între paginile cărților groase și o să le prefac în cuvinte.
- Și dacă te visează cineva întotdeauna doar pe tine?
- Poate atunci vom fi deja amândoi cuvinte într-o carte. Două nume printre toate celelalte.

O dată ajunsă deasupra Atlanticului, o trezi liniștea. Se ghemui pe locul ei, cu genunchii la gură, iritată de cele cinci ore de înghesuială. Hublourile avionului erau întunecate, mulți pasageri dormind sub păturile cenușii. Nicio voce, niciun sunet. Avu nevoie de un moment până să-și dea seama de ce nu mai auzea nimic: căștile ei amuțiseră. Aruncă o privire pe display-ul iPodului și constată că totul era șters, mai multe săptămâni de muzică dispărute dintr-odată. Nu mai rămăsese decât un singur gen acolo, un singur interpret, un singur cântec. Unul pe care nu îl auzise niciodată până atunci și pe care, cu siguranță, nu-l încărcase ea. Se uită din nou la meniu.

Others

Scott Walker

My Death

În rest, nimic. Totul era șters.

Golul se potrivea bine cu viața nouă pe care o începea.

Se rezemă, închise ochii și ascultă *My Death* pe *repeat* timp de trei ore, până la aterizarea la Roma.

Pe aeroportul Fiumicino, Rosa află că zborul ei de legătură către Palermo fusese anulat din cauza unei greve. Următorul avion pleca peste cinci ore și jumătate. Era obosită frântă, iar acum melodia *My Death* îi răsuna în minte și fără căști. În timpul așteptării trebuia să schimbe terminalul. Stătea pe un trotuar rulant nesfârșit, somnoroasă, cu bagajul în mână. Afară era încă întuneric, șase dimineața, iar lămpile puternice de pe coridor se oglindeau în geamurile uriașe. Rosa se vedea pe ea însăși, cu părul ca de vrăjitoare, lung, blond și ciufulit, ca întotdeauna, îmbrăcată complet în negru. Umbra întunecată din jurul ochilor albaștri ca gheața dădea impresia că ar fi folosit prea mult dermatograf. De fapt, era nemachiată. Din acea noapte de anul trecut nu se mai atinsese de machiaj.

Tricoul cu bretele îi scotea în evidență înfățișarea copilărească de păpușă: prea mică și prea suplă pentru cei șaptesprezece ani pe care îi avea. Pe trotuarul rulant, în spatele ei, era o familie cu copii grași, care duceau cu ei pachete consistente de mâncare, iar fata se bucura că ea era slabă și fără poftă de mâncare, cu totul diferită de cei din jur.

În față era o gravidă. Rosa păstră distanța, fără să ajungă însă prea aproape de grupul din spatele ei. În avion avusese, în ciuda înghesuielii, propriul ei loc în jurul căruia își construise un adăpost mental.

Mica ei lume de la geam. Dar aici, la sol, totul era în mișcare: prea mulți oameni, prea multă zarvă ca să se mai poată delimita clar de cei din jur.

Își puse din nou căștile. Era un cântec misterios, care sugera o Europă în alb-negru și filme vechi cu subtitrare. O ducea cu gândul la gangsteri în costume negre, aflați pe plajele luminate de soarele arzător și la franțuzoaice superbe cu pălării de vară, sugrumate de iubiți geloși.

Cântecul nu trebuia să se numească *My Death* ca să o ducă cu gândul la astfel de lucruri. Era ceva în dramatismul chinuit al melodiei, în sunetul vocii masculine, joase, întunecate. Era dorința morții combinată cu un gust de Martini rece ca gheața.

My death waits like

A witch at night

And surely as our love is bright

Let's laugh for us and the passing time.

Visa la picături de sânge șterse de pe punțile iah-turilor albe care pluteau pe Mediterana, la tăcerea melancolică dintre îndrăgostiți sub soarele sudic.

Trotuarul rulant o purtă spre sala de așteptare, care era supraaglomerată.

Unii oameni aveau în geantă, pentru siguranță, aparate cu electroșocuri sau un spray cu piper.

Rosa își cumpărase un capsator dintr-un magazin de bricolaj de pe strada Baltic colț cu strada Clinton. Alesese acest aparat pentru că, deși curentul electric era neplăcut, nu lăsa nicio urmă. Pe de altă parte însă, cu capsatorul i-ar fi putut înfige unui potențial agresor două, trei capse de metal în corp. Atunci el ar fi trebuit să se gândească dacă vrea să o jefuiască pe ea sau mai bine să-și scoată capsele din piele. Asta i-ar fi dat timp destul să scape de el. Ultima oară când încercase capsatorul pe pielea ei, își rupsesse o unghie. Neplăcut. Fusesse nevoită să-l predea împreună cu bagajul de cală.

Își ducea geaca neagră în mâna stângă; buzunarul lateral șifonat dădea de gol locul unde păstra de obicei obiectul. Imaginea aceasta o deranja, pentru că lipsea ceva. „Nevrotic“, ar fi spus sora ei, Zoe. Rosa hotărî să-și umple buzunarul cu ceva. Privirea i se opri pe un stand de dulciuri de la marginea sălii de așteptare. Vânzătorul se sprijinea cu spatele de zid și moțâia cu ochii pe jumătate deschiși. În afară de familia de pe trotuarul rulant, nu mai cumpărase nimeni nimic în ultima jumătate de oră.

Rosa se ridică de pe locul ei și merse cu pași ușori spre magazin. Părul îi era mai ciufulit decât de obicei; îi cădea pe față și îi acoperea un ochi pe jumătate.

Rochia ei mini fusese a lui Zoe și îi era prea lungă – tivul îi ajungea până la genunchi. Privirea vânzătorului alunecă spre picioarele ei subțiri, în ciorapi

negri. Imaginea era completată de niște pantofi butucănoși cu barete de metal, pe care le strânsese bine în jurul gleznelor ca să nu-i cadă, cumva, când pășea. Cât de penibil ar fi fost *asta!*

- Bun venit în Italia, *signorina!* spuse el, în engleză, cu un accent greoi.

Purta o bonetă care arăta ca o bărcuță de hârtie și o îmbrăcămintă cu dungi alb cu roșu. Rosa nu înțelegea de ce părările caraghioase te-ar convinge să cumperi mai multă ciocolată, dar probabil că se preocupase cineva și de asta.

- Ciao! Cel de aici, te rog.

Își alese un baton, ultimul din acel sortiment, și observă că oja neagră de pe arătător era sărită. Își puse repede degetul mijlociu deasupra, dar nici acela nu arăta mult mai bine. Era evident că zgâriase ceva în somn.

Vânzătorul avea o față plăcută, iar amabilitatea lui nu avea nimic agasant. El se aplecă să ia un alt baton din spatele tejghelei. Rosa profită și își umplu buzunarele gecii, neobservată, cu alte patru batoane. Apoi plăti batonul pe care i-l întinsese omul, îi zâmbi și se întoarse pe locul ei printre rândurile de scaune pline de lume.

Unul dintre copiii grași de mai devreme stătea pe locul ei și îi aruncă o privire provocatoare. Ea își dori să scoată capsatorul, dar nu spuse nimic și își găsi un loc liber pe podea, sub geam. Se

așeză în genunchi pe geacă, își aranjă rochia, apoi își împinse geanta neagră de călătorie sub cap și închise ochii.

Când se trezi era lumină, iar ciocolata de sub ea se topise. Aruncă toate batoanele fără să le deschidă – și pe cel plătit, și pe cele furate. Băiatul de pe locul ei se uita uimit la cum dispăreau dulciurile în gunoi. Vânzătorul îi făcu un semn cu mâna când trecu pe lângă el.

- Frumoasă bonetă, spuse ea.

La controlul de la poartă, o abordă o însoțitoare de zbor. Italiancă din Nord, după accent.

- Rosa Alcantara?

Femeia era machiată mult prea tare și arăta de parcă la o aterizare de urgență ar fi fost prima care s-ar adăposti, ca să-și îmbospăteze deodorantul.

Rosa dădu din cap.

- Așa scrie acolo, nu?

Însoțitoarea de zbor se uită pe bilet, tastă ceva într-un calculator și o privi pe Rosa cu fruntea încrețită.

- Nu e vina mea, spuse Rosa.

Ridurile femeii se adânciră.

- Grenadele din valiză. Trebuie să mi le fi strecurat cineva.

- Nu e amuzant.

Rosa ridică indiferentă din umeri.

- V-am chemat. Prin microfon.

- Dormeam.

Însoțitoarea de bord o privi de parcă nu era sigură dacă nu cumva Rosa lua droguri. În spatele ei, la coadă, un copil se smiorcăia. Cineva mârâia nerăbdător. O altă însoțitoare de bord îi ghidă pe pasageri pe lângă Rosa. Toți se holbau la ea de parcă ar fi prins-o în momentul în care detona o bombă.

- Deci? întrebă Rosa.

- Bagajul dumneavoastră.

- Ce-i cu el?

- A fost din greșeală deteriorat. La transport.

Distrus.

Rosa clipi.

- Pot să reclam compania dumneavoastră pentru asta?

- Nu, după cum scrie la *Termene și condiții*.

- Asta înseamnă că ajung fără lucruri curate în Sicilia?

Și fără muzică. Doar cu *My Death*.

- Compania regretă pierderea dumneavoastră.

Se vede!

- Și o să vă rambursăm pierderea, desigur.

- Aveam haine foarte scumpe.

Își trecu mâna peste rochia surorii ei, pe care o avea de doi ani.

Stewardesa își strânse buzele și bărbia i se ridă. Arăta ca un sâmbure de piersică.

- Avem experți care pot stabili asta. După ceea ce a mai rămas din haine, adăugă, aproape cu satisfacție.

Îi înmână Rosei un formular.

- Sunați la numărul care este notat aici și veți fi ajutată mai departe. La coborâre puteți da informații referitoare la conținutul bagajului.

- Pot să urc acum în avion?

- Firește.

Când femeia îi dădu biletul de îmbarcare, degetele Rosei îi mângâiară încheietura.

- Mulțumesc.

Jos, în autobuz, îngrămadită între mulți alți pasageri, deschise pumnul. Înăuntru avea o brățară de aur. O ascunse în buzunarul gecii unei japoneze și își băgă căștile în urechi.

Erau de trei sferturi de oră în aer, când bărbatul de lângă ea apăsă pe butonul pentru chemarea personalului de bord.

„Surpriză, surpriză!” se gândi Rosa când însoțitoarea de bord de la poartă apăru pe culoar.

- Domnișoara refuză să dea la o parte jaluzeaua, spuse el. Vreau să văd norii.

- Și să vă aplecați peste mine, zise Rosa, ca să vă holbați în decolteul meu.

- Asta este absurd!

Bărbatul nu o privi.

Privirea stewardesei se opri îndoielnic pe tricoul ei negru.

- O să crească mai încolo, o liniști Rosa ironic, nicio grijă.

- Eu vreau doar să văd norii, repetă bărbatul.

- Locul meu la geam, jaluzeaua mea.

- Prostii! Nu e fereastra ta.

- Iar norii nu intră în programul de divertisment.

Bărbatul voia să se umfle în pene, însă stewardesa zâmbi cu farmecul unui manechin de plastic.

- Două rânduri mai în față este un loc liber la fereastră. Pe acela pot să vi-l ofer. În câteva minute trec să vă aduc o șampanie. Vă rog să ne scuzați pentru neplăcerile create.

Bărbatul își desprinse nemulțumit centura de siguranță și se strecură pe coridor, înjurând încet.

- Noi, femeile, trebuie să ținem una cu alta, spuse Rosa.

Stewardesa se uită în jur, alunecă pe locul rămas liber și îi spuse cu o voce scăzută:

- Ascultă aici, copilă! Îi știu eu pe cei ca tine...
Dă-mi brățara!

- Care brățară?

- Cea pe care mi-ai furat-o. Doamna din ultimul rând te-a văzut.

Rosa se ridică pe jumătate și se uită peste umăr.

- Cea cu cerceii de diamant?

- Dă-mi-o și uităm totul.

Rosa se lăsă înapoi pe locul ei.

- Dacă această doamnă ar acuza-o pe fiica dumneavoastră de furtul vreunei bijuterii, ați crede-o?

- Nu-ți merge cu mine!

- Atunci dumneavoastră de ce vă purtați așa cu mine, hm?

Stewardesa o străfulgeră nervoasă cu privirea, tăcu o clipă, apoi se ridică.

- Îl anunț pe căpitan. Când aterizăm la Palermo, te vor aștepta carabinierii.

Rosa vru să dea un răspuns inteligent, însă o voce de pe rândul din fața ei fu mai rapidă.

- Nu prea cred.

Rosa și stewardesa întoarseră deodată capetele. Un băiat de vârsta Rosei se uită peste spătar, cu o privire sinceră.

- Eu am văzut o brățară, la poartă. Pe jos, chiar acolo unde stăteți.

Rosa îi zâmbi stewardesei.

- V-am zis eu!

- Haideți, asta este...

- Păi, e cuvântul meu contra cuvântului dumneavoastră, continuă el, frecându-se la nas. În ceea ce privește poliția - nu e atât de simplu. O să vă spună căpitanul. În plus, domnul de pe rândul din fața mea așteaptă șampania.

Însoțitoarea de bord deschise și închise gura ca un pește, se ridică brusc și plecă.

Băiatul păru să uite de ea în același moment și o privi pe Rosa curios. Vigilent.

- De ce nu-ți vezi de treaba ta? întrebă ea prietenos.